

Sebík nevnímá, tak moc se soustředí, aby bagr nevyjel z úzké silničky vybudované na hromadě písku. Musím svůj dotaz dvakrát zopakovat, teprve pak se zamračí a zavrtí hlavou na znamení, že návrh na změnu svého programu neakceptuje.

„Sebíku, prosím tě, pojď. Za chvíli jsme zpátky,“ přemlouvám ho.

„Já nemůžu odejít, bagr ještě nedodělal příkop,“ odporuje a popojede hračkou, abych pochopila, že mluví pravdu. Samozřejmě jsou mu čtyři a jeho řečová zralost odpovídá věku, neumí r ani ř. A ty sykavky taky ještě nejsou ideální. Ale nebudu tady přepisovat šišlání, určitě jste někdy mluvili se čtyřletým dítětem a umíte si to představit.

„Když bude bagr tak hodný a udělá si teď přestávku v práci, dám ti pak polínka a budeš moct postavit v pískovišti most,“ zkouším vyjednávat.

„Most?“ zaujme návrh Sebíka, ale ruku stále ještě drží na hračce.

„Jasně, vysoký, dlouhý most,“ slibuju.

„Tak jo,“ rychle se syn rozhoduje, ve vteřině se zvedá ze země a automaticky mě chytne za ruku. Je to prima, jak už je z něj skoro parták. Uvědomila jsem si to před rokem, kdy jsme se spolu poprvé spontánně zasmáli. Byla to situace, kdy jsme na ulici viděli straku, jak přistála na odpadkovém koši a začala se v něm přehrabovat zobákem. A co jí přišlo nezajímavé, vyhazovala nekompromisně ven. Takhle popsané to vůbec není legrační, já jsem schopná sebereflexe a vím, že nemám vypravěčský talent. Nicméně to kouzlo spočívalo v tom, že nám to oběma přišlo směšné a zasmáli jsme se. V ten moment jsem si uvědomila, že už mám v synovi partnera, s kterým můžu sdílet prožitky, samozřejmě úměrné jeho věku. A jak poroste, budou se ty jeho prožitky blížit těm mým, až z něj bude plnohodnotný společník. Já vlastně nejsem moc na malá mimina. Sa-

mozřejmě jsem se dojíkala, jak je Sebastián nádherný a droboučký, od první chvíle, co se narodil. Ale mateřství jsem si začala opravdu užívat až od chvíle, kdy mi začal dávat zpětné vazby. A čím je starší, tím je to lepší. Z tohoto pohledu mě zase tak nemrzí, že už další děti mít nebudu. Vypiplat novorozeně do školkového zábavného dítěte je dřina. Já už si budu jenom užívat, jak je Sebík lepší a lepší parták.

Kráčíme spolu k chatě Dvořákových. Petra znám od dětství, trávil tu prázdniny stejně jako já. Chatu si zateplil a přebudoval téměř do standardu rodinného domku a je tu s rodinou prakticky celoročně. Do paneláku v Sedlčanech se uchylují jen v největších sněhových kalamitách, kdy se sem na kopec po skromných příjezdových cestách nedá dojet, tudíž ani dojíždět do práce a do školy. Pracuje jako vedoucí výroby v jednom strojírenském podniku ve zmíněném městě a je vážně technicky zdatný. Umí opravit většinu chataři používaných strojů, takže nade vši pochybnost bude umět nastartovat i pilu, kterou nesu s sebou. Mám ji v pravé ruce, za levou mě drží Sebík. Pila je těžká a pořád ji přehazovat z jedné ruky do druhé je náročné, protože zároveň musím obcházet syna a chytat jej z té druhé strany za ruku. Ale dám to. Tohle není žádná překážka, jen výzva.

Petr zrovna seká trávnik, takže nás vidí už z dálky. Okamžitě vypíná sekačku a běží mi v ústrety, oceňuju, že mě okamžitě zbavuje zátěže v podobě pily.

„Co se děje, Markéto, nějaký problém? Proč se s tím vláčíš? Michal nepřišel?“ reaguje překvapeně.

„Žádný problém, jenom bych potřebovala vysvětlit, jak se ta pila startuje. Michal nepřišel a asi už ani nepřijede. Bude teď řezat dřevo na úplně jiném dvorku,“ přiznám po pravdě.

Souhlasím s mámou a ségrou, nežijeme ve středověku a být v rozvodovém řízení není žádné společenské stigma. Ačkoli mi samozřejmě nepůsobí žádnou radost, že o tom musím mluvit.